

PALE FACE

A black and white portrait of a man with a full, dark beard and a shaved head. He is looking slightly to the right of the camera with a neutral expression. He is wearing a light-colored, collared button-down shirt. The background is a plain, light color.

Protestilaulaja

MISKA RANTANEN

JOHNNY
Kniga

PA

A

FA

A

Miska Rantanen

JOHNNY
Kniga

LE

E

C

E

Protestilaulaja

© Miska Rantanen, Karri Miettinen
ja Johnny Kniga 2024

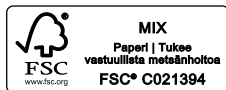
Kuvaliitteiden kuvat Karri Miettisen
kotialbumista, ellei toisin mainita.

Graafinen suunnittelu: Jussi Karjalainen
Kannen valokuva © Marek Sabogal

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN 978-951-0-50007-1

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

ESIPUHE	7
01 A PLACE CALLED EARTH	15
02 LAPSI NUMERO 209	19
03 HÄN MAKASI HIEKASSA ERÄMAAN	29
04 STRAIGHT INTO HÄMPTON	37
05 KAIKKI NUORET TYYPIT	58
06 GO WEST, YOUNG MAN	69
07 IHMEELLINEN HÖLÖTURPA	79
08 OMATUNTO MEGAFONILLA	90
09 OPIKELIJASOLUSSA JA STUDIOSSA	99
10 THE PALE ONTOLOGIST	114
11 BRILJEERAAVA BILEAKTIVISTI	140
12 PURKKA PYSÄHTYY	155
13 HELSINKI-SHANGRI-LA	178
14 MONTA PALLOA ILMASSA	201
15 KOLME GAIFFARIA KAJARIEN TAKAA	215
16 "AINA KUN KUMARRUN, MINUSTA TULEE HEVONEN"	228
17 KOHTI SINKKUELÄMÄÄ	247
18 SUOMI-ROOTSIT KIINNOSTAA	275
19 HILPEÄ 20-LUKU	285
20 AUTOFIKTIO	297
KUULUISAT VIIMEISET SANAT	307
Karri Miettisen keskeinen tuotanto	317
Siteeratut sanoitukset	323
Lähteet	325
Henkilöhakemisto	329

ESIPUHE

Tämä kirja voisi alkaa kuvauksella keikkapaikan takahuoneesta tuntia ennen keikan alkua – siitä, kuinka Paleface ja DJ Tuukka ”Leijonamieli” Rihkola hiovat keikkasettiä. Aloitetaanko ”Kara-vaani kulkee” -biisillä? Joo, sopii. Sen jälkeen sopivat peräkkäin ”Snajaa” ja ”Miehet ei itke”. Yhdistelmä toimii, sillä molemmissa on sama tempo. Olisiko sen jälkeen ”Aakkosmurha”? Välillä Paleface ja Leijonamieli tarkistavat keikkamiksaaja Peve Hämäläiseltä, rakentuuko draaman kaari oikeanlaisesti. Hänellä on kuitenkin yli tuhannen yhteisen keikan kokemus Palefacen kanssa. Isoimmat hitit ”Miten historiaa luetaan?”, ”Syntyny rellestää” ja ”Helsinki–Shangri-La” jätetään suosiolla loppupuolelle.

Settilistaa viimeistellessä Paleface siemailee perinteisen keikkaa edeltävän kahvikupposen. Tämän jälkeen hän vaihtaa normikengät huolellisesti valittuihin lenkkareihin. Tänään ne ovat Vitunleija-merkkiset. Vielä mielipide kymmenen hengen taustatiimiltä: Minkälaisella t-paidalla tänään esiinnyttään? Olisiko se tämä musta? Päädyttään paitaan, jossa on espanjankielinen iskulause *No pasarán* – ja siinähan on sentään Ukrainan lipun värit!

Lopuksi Paleface tiputtaa korvamonitorin piuhan paidan alta ja kiinnittää korvamonitorilaitteen vyölle. Keikan alkuun on viisi minuuttia. Keikkajärjestäjän edustaja lähtee saattamaan artisteja sokkeloista reittiä kohti lavan kulisseeja.

Ja tasalta lähtee.

*Uunin pellille ja hedelmä suuhun
räppärit menee verse edellä puuhun
joka toinen euro menee kädestä suuhun
väännä lujempaa, jos Dada Palesin läpät ei kuulu*

Tasaisesti saliin levittäytynyt yleisö siirtyy välittömästi kohti lavaa kuin magneetin vetämänä. Alkaa puolentoista tunnin rypistys, jonka aikana jengi nostaa käsiä ilmaan, elää mukana artistin huudatuksissa, tanssii riehakkaasti ja heiluttaa kännykän taskulamppuja Palen näyttämän koreografian mukaan. ”Emme suostu pelkäämään” -biisin aikana yleisö osallistuu keikkasalin kokoiseen letkajenkajonoon. ”Malmin ääni” -kappaleessa DJ Leijonamieli räppää versen, jota ei kuulla levytetyssä versiossa.

On kuitenkin luontevampaa aloittaa täältä, Palefacen eli Karri Miettisen työhuoneelta. Se sijaitsee Kulttuurikeskus Sähinässä Heikkiläntiellä Lauttasaaressa.

Sähinä sai alkunsa, kun kuvataiteilijasta, itsepuolustuskouluuttajasta ja äänisuunnittelijasta koostuva kaveriporukka löysi itselleen sopivat työtilat puolityhjältä konttorirakennuksesta. Nykyisin talossa toimii muun muassa elokuva-alan yrittäjiä, kuvataiteilijoita, tilitoimisto ja Lauttasaaren musiikkikoulu. Tavallista prameampi toimistotalo valmistui alun perin Luottokunnan pääkonttoriksi, jossa painettiin sekkivihkoja. Tämä selittää rakennuksen panssarilaisit.

Karri on vuokrannut kakkoskerroksesta kahdenkymmenen neliömetrin kokoisen huoneen. Se on teoriassa tilava mutta käytännössä ahdas tavarapaljouden vuoksi. Luonnonvaloa sentään tulvii runsaasti nauhaikkunoista.

Huonenäkymää hallitsee nippu ääniteknologiaa, kuten kaksi Technicsin levysoitinta, mikseri, MacBook Pro, ja seinällinen Ikean Expedit-hyllyjä täynnä vinyylilevyjä ja kirjoja. Hyllyssä on sulassa sovussa Karrin sisällissotadokumentteja varten keräämää kirjallisuutta ja punklevyjä, joita hän säilyttää ja kuuntelee perhesovun vuoksi työhuoneella.

Levyfinoja on lisäksi aseteltu lattialle, sohvalle ja tuoleille painovoimaa uhmaaviin positioihin. Tuossa on nippu jamaikalaisia dublevyjä, tuossa puolestaan nojaavat Lasse Mårtensonin pojan Kasperin Karrille lahjoittamat isä-Mårtensonin jazzkokoelmat. Päällimmäisenä on puolalaisen Zbigniew Namysłowskin *Lola* vuodelta 1964. Sohvan takana seinään nojaa laulaja Reijo Frankin perikunnalta saatu akustinen kitara. Seinille on ripustettu Palefacen historian kannalta tärkeitä kehystettyjä julisteita ja kultalevyjä.

”Sorry, täällä vallitsee luova kaaos. Yritän aina välillä järjestellä, mutta konmaritus vaatii aikaa”, Karri varoittaa.

Tässä työhuoneessa syntyy nykyisin valtaosa Karrin töistä – ei niinkään treenikämpillä tai keikkabusseissa. Sen jälkeen, kun hän solmi vuokrasopimuksen vuonna 2016, tilassa on syntynyt niin räppitekstejä, tietokirjoja, runoteoksia, näytelmiä kuin oopperalibrettoja. Toki täällä tehdään myös musiikkia. Huoneen etelänurkassa on ammattikäyttöön tarkoitettu mikrofonusuoja ja Røde NT1 -mikrofoni. Täällä ovat syntyneet demot, kymmenet räppifiittaukset ja iso osa *Autofiktio*-albumin vokaaliraidoista.

”Työhuone tehosti aikoinaan tekemisiä ihan hulluna. On sataprosenttista työaikaa ja sitten kotona voi leikkiä legoilla lasten kanssa. Sitä ennen työskentelin keikkabussissa ja junassa, kotona päivisin olohuoneessa ja iltaisin keittiössä, mutta se

oli katkonaista ja keskittyminen oli niin ja näin”, Karri kertoo työhuoneen sohvalla.

Karri Miettinen on yhden miehen mielenosoitus. Ihmisiä jakava taiteilija. Tiedostavan suomiräpin Hannu Karpo. Omatunto, jolla on megafoni. Musiikkilajinsa edelläkävijä ja suunnannäyttävä, joka on tehnyt kaksi läpimurtoa. Yksi Suomen uutterimmista verkostoitujista. Puhelaulun ensyklopedisti, Lehtori Röp. Tuottelias ja ehtivä – huhun mukaan hänen rannekellossaan on 48 tuntia normaalin 24 sijasta.

Katukuvasta Karri on helppo tunnistaa. Pituutta hänellä on 190 senttiä ja painoa 110 kiloa. Tavaramerkkinä on ajeltu pää, viikset ja parta. Ääni on römeä ja kantaa kauas. Syntymälahjana saatu lyttynenä ja harittava silmä viimeistelevät mieleen jäävän ulkonäön.

Karri on tehnyt Suomen oloissa poikkeuksellisen pitkän, yli neljännesvuosisadan mittaisen uran räppärinä. Musiikkia on syntynyt vuodesta toiseen, ja hänellä on aina työn alla useita projekteja yhtä aikaa. Suurelle yleisölle hän on tuttu lukuisista television keskustelu- ja viihdeohjelmista. Karri on kiitollinen esiintyjä sekä ohjelmantekijöiden että yleisön puolesta: esiintymisvarmuus on korkeaa tasoa ja pudottelemalla puheohjelmissa valtavirtaa kontraavia mielipiteitä hän pitää tarvittaessa sykkeen korkealla ainakin osalla yleisöä.

Hämeenlinnan kasvatista on sukeutunut vuosikymmenien aikana kulttuurin monikärkiohjus, jonka tekemisiä ei määrittele mikään erityinen muoto tai formaatti. Hänen työnsä voi olla tekstien lisäksi näyttelyiden kuratointia, osallistumista sosiaalialan paneelikeskusteluihin, tuomarointia kilpailuraadeissa tai työpaikkojen vetämistä. Yhtä yhteistä nimittäjää on vaikea määritellä, ellei sellaiseksi lasketa jonkinlaista vasemmistovetoista valveutuneisuutta. Karri onkin tullut tunnetuksi myös kärkkäänä yhteis-

kunnallisena keskustelijana ja aktivistina aina ärsyttävyyteen saakka. Ei sortoa vastustavaa mielenosoitusta ilman Palefacea ja hänen akustista kitaraansa!

Viime kädessä Karri on toki räppäri. Suomalaisen räpin evoluutio 90-luvun yhdysvaltalaisen esikuvien kopioinnista nykyiseen moni-ilmeiseen musiikkityyliin vastaa suomalaisen rockin aikuistumiskaarta 60-luvulta 80-luvulle. Ja suomiräpin kehityksessä Karrin merkitys on ollut käänteentekevä. Hänen uransa on monipuolinen kattaus musiikillista osaamista: siinä risteävät englannin- ja suomenkielinen räp, jazz ja suomalainen juurimusiikki. Hänen teksteissään vilisevät kirjalliset ja poliittiset viittaukset, äkäinen maailmanparantaminen ja huoli vähäosaisista. Lähiluku paljastaa humoristisen verbaalivirtuoosin, jolle suomen kieli on taistelutanner ja leikkikenttä.

Palefacen teksteihin ovat vaikuttaneet vuosien varrella niin globalisaatiokriittinen liike, finanssikriisi, vaalirahakohu kuin identiteettipolitiikan vaatimukset. Tässä kirjassa avataan, kuinka vauraan keskiluokkaisen ja suojatun kodin kasvatista tuli tuntemamme väsymätön vasemmistoradikaali.

Minun ja Karrin tiet kohtasivat ensimmäisen kerran Sanomatalon käytävillä todennäköisesti vuonna 2007. Silloinen työnantajani Helsingin Sanomat oli ostanut paria vuotta aiemmin soittolistattoman Radio Helsingin, jossa Karri oli aloittanut Act Like You Know -ohjelman. Hän otti yhteyttä ja pyysi lainaksi Love Recordsin julkaiseman kokoelmalevyn *Ruoskitun sävel – Punakaartilaisten lauluja*. Vuonna 2005 julkaistu kirjani *Love Records 1966–1979* oli hänelle tuttu. Karrin kanssa oli aina kiva turista Loven vaiheista ja sen tuotannosta sekä muusta musiikista. Lainasin hänelle useaan kertaan levy-yhtiön julkaisemia juurilevyjä, joiden monia kappaleita

kuultiin hänen soittaminaan radioaalloilla todennäköisesti ensimmäisen kerran.

Seuraava käännteentekevä kohtaaminen sijoittuu Helsingin messukeskukseen, kun törmäsimme toisiimme Kirjamessujen käytävillä lokakuussa 2009. Omasta puolestani epäonnistuneen räppitervehdyksen jälkeen Karri lupasi lähettää meiliini pika-puoliin täryttävää matskua. Kun sain ”Merkit”-biisin demon, olin klapilla päähän lyöty: miten ihmeellistä sanallista tulitusta pumppaavalla biitillä – suomeksi!

Kohtaamistrilogian kolmas osa tapahtui Viiskulmassa Puna-vuoressa syyskuussa 2010. Olin ollut käymässä vanhempieni luona ja ratsaamassa kulmien levykauppoja, kun vastaani tuli tuttu raamikas räppäri reppu täynnä uunituoreita *Helsinki-Shangri-La*-kiekkoja, jotka hän oli juuri hakenut levy-yhtiö Exogenicin toimistolta.

Siihen aikaan toimittajille postitettiin promolevyjä miltei vai-vaksi saakka, mutta Karrin tapauksessa panin häneltä saamani levyn cd-soittimeen heti kun pääsin kotiin. Leukani loksautti. Mitä ihmettä tämä on? Voiko levy soida samaan aikaan näin orgaanisesti ja konetaustaisena? Tekstit kiehtovat ja ylittivät ärsytyskynnyksen hyvässä ja pahassa. En juuri koskaan lähetä palautetta välittömästi, mutta nyt oli pakko: ”Olet tehnyt klassik-kolevyn. Saletisti”, tekstasin Karrille.

”Se viesti jäi kyllä mieleen. Olit ensimmäinen, joka aavisti, että levystä tulee iso”, sanoo Karri Sähinän työhuoneessa.

Oudointa episodissa oli, että en ole ikinä käyttänyt termiä *saletisti* sitä ennen enkä sen jälkeen.

Aivan lopuksi haluan kiittää. Kiitos Journalistisen kulttuurin edistämissäätiölle Jokesille apurahasta ja Suomen tietokirjailijat ry:lle kaikesta avusta. Kiitoksia korona-ajan jännittäväälle

sivutuotteelle eli kauppakeskusten etätyöskentelytiloille, kuten Kaaren Konttorille ja Redin Vapaakaupungin Olohuoneelle. Kiitos kaikille niille, joilta olen jankannut outoja yksityiskohtia mitä kummallisimpina kellonaikoina ja jotka ovat taustoittaneet minua Helsingin klubielämästä 2000-luvulla.

Kiitos juttuhetkistä ja sukusaagan rönseyistä koko Miettisten klaani: äiti Marjut, isä Pekka sekä sisarukset Atte ja Noora. Bel- lalle kiitos isukkiräppäriin arjen kuvauksesta. Keikkamyyjä-mana- geri Sami Peura ja keikkamiksaaja Peve Hämäläinen taustoittivat Karrin uraa artistina paljon enemmän kuin mitä siitä päätyi kirjan riveille. Iso käsi Hämeenlinnan-vuosien muistelijoil- le, erityisesti Friikkiveljille. Karrin merkittäviä musiikillisia yhteis- työkumppaneita ovat olleet muun muassa Tuomas Ilmavirta, Antti Suomalainen alias Lex Luthor, Joel Attila ja Jussi-Pekka Poutiainen – lämmin kiitos sanaisten arkkujenne avaamisesta. Kiitos vaivattomasta yhteistyöstä Asko Kallonen, Timo Kuop- pamäki, Olga Poppius, Valteri Laurell Pöyhönen ja Jouni Tam- minen. Paljon nimiä jää tässä luettelematta, mistä pahoittelut.

Suurin kiitos kuuluu Karrille. Ilman hänen paneutumistaan tätä tarinaa ei olisi pystynyt kertomaan. Karri muisteli elämänsä eri vaiheita antaumuksella eikä kaihtanut menemistä aroille- kaan alueille. Prosessi oli terapeutin puolin ja toisin. Käy- tännön tasolla yhteistyö sujui saumattomasti. Karri oli valmis kaivamaan esiin tarvittavia dokumentteja kotiarkistostaan tai tarkistamaan yksityiskohtia lähes mihin vuorokaudenaikaan tahansa. Tällaisen äärellä elämäkerturi voi vain olla kiitollinen.

Viimeiseksi kiitokset rakkaalle perheelleni. En olisi koskaan selvinnyt tällaisesta urakasta ilman teidän kannatteluanne. Kii- tos Annika, Vee ja Otso.

POHJOIS-HAAGASSA 23.4.2024

Miska Rantanen

1. LUKU

A PLACE CALLED EARTH

Jyrkät portaat vievät järvenpääläisen omakotitalon vintille, jonne on rakennettu alkeellinen äänitysstudio. Matala tila on ikkunaton, joten luonnonvaloa ei ole. Tunnelmaa on viritetty graffiteilla, julisteilla ja räppilevyillä, joita on ripustettu myös seinille: De La Soul, Eazy-E. Public Enemyn tähtäinlogolla varustettu huivi on kiinnitetty kurkihirteen.

Vierailevan vokalistikaksikon releet ovat linjassa rekvisiitan kanssa: MC J ja DJ K sovittelevat vuorotellen päälleen studioisäntä Petteri ”Pete” Poutiaisen omistamaa Raiders-jenkkifutisjoukkueen nimikkotakkia ja -lippalakkia.

Liki klaustrofobisessa vinttihuoneessa ei mahdu kunnolla seisomaan, mutta se ei haittaa, sillä tämänpäiväiset studiovieraat eivät vielä vuosiin venähdä täyteen pituuteensa. Raiders-rotsi roikkuu päällä kuin sirkusteltoa.

Vinttistudion konekanta on ajankohtaansa nähden asiallinen. Biittiä irtoaa Akai S1000 -sämpleristä, efektejä tuottaa Boss Pro SE-50 ja äänityslaitteena on Tascamin Porta One Mini-studio -neliraitanauhuri. Studion sydän on kuitenkin Korgin M1-syntetisaattori, joka edustaa uusinta uutta: soittimeen on

mahdutettu myös rumpukone, sekvensseri ja digitaalinen efektiprosessori.

Ilmassa on sähköä. Ensimmäinen versio yhdessä rustatusta biisistä ”A Place Called Earth” oli äänitetty ex-tempore kotikonstein, mutta nyt ensimmäisen suomiräppipolven edustaja Pete on tehnyt kappaleeseen Korgilla jyhkeät taustat, ja käytössä on ihan oikea laulumikrofoni.

Biisiä harjoitellaan useamman kerran ja sitten nauhoitetaan. Parinkymmenen sekunnin mittaisessa dystooppisessa introssa kumisevat rummut, minkä jälkeen biisi käynnistyy synabassolla. Pari tahtia, ja MC J:n ja DJ K:n räppi alkaa. Raiders-lippis notkuu biitin tahdissa.

*This place where we live is called earth
And do you think a dirty wall is worth
To be just a dirty wall and not graffiti?
If you don't go away, if you don't listen me*

Kappale sijoittuu New Yorkin Brooklyniin. Teksti kertoo karun tarinan mustasta nuorukaisesta, joka maalaa seinään graffitin *Free United States* ja joutuu valkoisten poliisien takaa-ajamaksi ja ampumaksi. Kertosäe kuuluu vetoavasti: *Yo, more walls / Yo, more paints / Yo, less laws / Yo, less hates.*

Ovatko nuoret tekijät edellä aikaansa ottamalla Keski-Uudeltamaalta käsin kantaa marginalisoidun afroamerikkalaisen väestön ongelmiin? Ehkä pikemmin niin, että kaksikko on poiminut tematiikan amerikkalaisten esikuvaräppäreidensä biiseistä, jotka tuohon maailmaan aikaan ovat vielä pääsääntöisesti kantaaottavia.

Oton jälkeen kaksikko ja studiosäntä ovat tyytyväisiä. Vahvaa suorittamista! Riimien tuplaukset säkeiden lopussa sujuvat hyvin – olihan kyseessä jo kolmas nauhoitus samasta biisistä.

Samoissa sessiossa purkitetaan toinenkin biisi ”My Adidas”. Hyväntuulinen hip-hop-heimolaulu on omaa tuotantoa, vaikka Run-DMC:lla on samanniminen kappale. MC J:llä uhkaa happi loppua kohdassa *I’m the coolest guy on the block / I don’t sing blues or rock*, mutta kun säkeistöjä on tarjolla vain muutama, ne on vedettävä täysillä!

Eletään kevättä 1990. MC J eli Pete Poutiaisen pikkuveli Jussi-Pekka Poutiainen on kymmenvuotias, DJ K eli Karri Mietinen 11-vuotias.

Jussi Poutiainen ja Karri olivat kumpikin aloittaneet räppiriimien rustaamiseen itsekseen kertomatta kenellekään. Asia paljastui sattumalta, kun kaverukset olivat kävelemässä aurinkoisena kevätpäivänä Hämeenlinnan kaduilla bongaaamassa seiniltä tägejä.

”Karri kertoi, että hän on kirjoittanut jotain riimejä ja räppäsi ne siinä kävellessä”, kertoo Poutiainen.

”Vastasin, että usko tai älä, niin minäkin olen – ja myös englanniksi. Vedin ensimmäiset räppini Karrille, joka piti niitä älyttömän hyvinä, vaikka oikeastihan ne olivat ihan karmeita. Olin rustannut ne kotona englannin sanakirjan kanssa ja ne olivat täynnä kielioppivirheitä.”

Pian syntyi ensimmäinen yhteinen biisi, joskin Karrilla oli ”A Place Called Earthin” sanoituksessa enemmän vetovastuuta hyvän englantinsa takia. Ensimmäinen versio purkitettiin Mietisten olohuoneessa stereoiden integroidulla pikkumikrofonilla.

”Jouduimme työntämään toisiamme mikin edestä aina kun tuli oma vuoro, kun ei ollut mitään mikkiä, jota olisi voinut liikuttaa kädellä. Oma pää ja suu piti saada pikkumikin kohdalle oman versen kohdalla”, Poutiainen kertoo.

Kappaleen tausta muokattiin Young MC:n tuoreen ”Principal’s Officen” instrumentaaliversiosta c-kasettikikoilla: biisin

rakennetta editoitiin uusiksi tupladekillä ja päälle lisättiin ylimääräisiä sämpläyksiä.

”Kotitaloni vintissä nauhoitetusta versiosta tulikin jo ihan killeri, kun osasimme räpit, riimien tuplaukset ja kertosakeen ulkoa”, Poutiainen sanoo.

Valmiita biisejä soitettiin tarkoin valituille kavereille. Vastaanotto oli hyvä, vaikka konsepti oli kieltämättä erikoinen: eteläsuomalaisten pikkukaupunkien vähän yli kymmenvuotiaat nassikat räppäävät englanniksi Yhdysvaltojen rakenteellisesta rasismista.

”Pitkän pohdinnan jälkeen soitin ’A Place Called Earthin’ myöhemmän version Järvenpään koville graffitidudeille. Heiltä tuli kommentti, että vaikka biisi oli tavallaan nolo, se oli myös niin hyvä, että tuli kylmät väreet. Pidin sitä isona kohteliaisuutena”, muistelee Poutiainen.

Karri naurahtaa.

”Tietysti ekoja kappaleita on kuunnellut myöhemmin myötähäpeän puna kasvoilla, mutta jostainhan meidän piti aloittaa.”

Vaikka nauhoitussessiot jäivät sillä erää muutamaaan kertaan, musiikinteko ja räppääminen eivät jättäneet kumpaakaan rauhaan. Kaksikko on palannut yhdessä studioon useamman kerran: kevään 1990 jälkeen musiikkia on syntynyt joka vuosikymmenellä.

Sittemmin Jussi Poutiainen on jatkanut musiikin tuottamista päivätyönsä ohella, kun taas Karrille räppäämisestä tuli ura. Se oli aluksi harrastus, sitten ammatti, myöhemmin se on ollut yksi hänen monesta ammatistaan.

Kuinka kaikki oikein kävi?

2. LUKU

LAPSI NUMERO 209

Samoihin aikoihin, kun lehtiluukut kolisivat aamuyöllä 21. huhtikuuta 1978, syntyi Helsingin Kätilöopistolla lapsi numero 209. Kello oli 4.46. Mittaa vauvalla oli 54 senttimetriä ja painoa 3 900 grammaa. Poika ei ollut kuitenkaan kymmenen pisteen vauva. Näillä niin sanotuilla Apgar-pisteillä arvioidaan vastasyntyneen kuntoa heti syntymän jälkeen. Tällä vauvalla oli murtunut solisluu, napatyrä ja kasvoissa jotain häikkää. Pisteitä tuli yhdeksän.

”Joku sanoi, että sillä on vielä nenä vähän lytyssä, kun se on juuri syntynyt, mutta ei siihen kukaan sen enempää puuttunut”, kertoo äiti Marjut Miettinen.

Toisaalta elämä sujui näinkin: lapsi oli vireä vaan ei villi. Liikkuminen ei ollut yhtä ketterää kuin isoveljellään, mutta puhetta tuli paljon ja varhain. Poikasen tulevasta isosta koosta kielivät neuvolakorttiin merkityt pituusluvut, jotka sijoittuivat keskimääräisen vaihteluvälin ylärekisteriin.

Nimen poika sai 17. kesäkuuta 1978 Järvenpään kirkossa: Karri Pekka Matias Miettinen.

Kun pojan nenä ei ollut oiennut ensimmäisen puolentoista vuoden aikana, Marjut vei lapsen erikoislääkärille, jonka alaa

olivat lasten korva-, nenä- ja kurkkutaudit. Vastaanoton tutkimuksissa paljastui, että sen lisäksi että pojan nenä oli vino, suusta puuttui yksi hammas.

Selvisi, että nenän ulkonäön syynä oli suulakihalkio, yksi yleisimmistä suomalaisista sikiökauden kehityshäiriöistä. Tässä tapauksessa vaiva oli lievempää laatua eli niin sanottu piilohalkio, jossa halkio käsittää vain lihaksia ja luuta ja jossa suun limakalvo pysyy ehjänä. Siihen ei ollut aiemmin kiinnitetty huomiota: piilohalkiot usein huomataankin vasta myöhemmin leikki-ikässä honottavasta puheäänestä.

Vastaanoton lääkäri oli sitä mieltä, että nenää ei kannattaisi enää ruveta korjailemaan, kun siinä ei ollut varsinaista vikaa eikä se haitannut normaalia elämistä. ”Ja sen verran poika saa kuitenkin turpaansa”, kevensi lääkäri.

Ei ollut mitenkään tavatonta, että lievät halkiot jätettiin tuohon aikaan leikkaamatta. Korjausleikkauksia tehtiin, mutta yleensä vasta vanhemmille lapsille. Myöhemmin on huomattu, että pienten lasten kudokset muovautuvat ja paranevat keskimäärin paremmin kuin vanhempien.

Nenän lisäksi pojan katseessa oli jotain poikkeavaa, sillä oikea silmä ei liikkunut sivulle.

Marjut-äiti kuuli, että kyseessä on oireyhtymä nimeltään Duanen retraktiosyndrooma – karsastus, jossa silmän vaakaliikkeet ovat rajoittuneet, silmä on vetäytynyt sisälle päin ja luomirako kaventunut. Sekä lytynenä että harittava silmä olivat samaa pakettia: vaikka Duanen oireyhtymä liittyy useimmiten silmän hermotukseen, siihen voi liittyä myös suulakihalkion kaltaisia rakennepoikkeamia.

Karri oli Marjut ja Pekka Miettisen toinen lapsi. Isoveli Atte oli syntynyt kahta ja puolta vuotta aikaisemmin 19. marraskuuta 1975. Sama aikaväli säilyi myöhemmin, kun Karrin pikkusisko Noora syntyi 23. lokakuuta 1980. Näin perheen kolme lasta näkivät päivänvalon viiden vuoden sisällä.

Väsymätön vasemmistoradikaali. Empaattinen perheenisä. Omatunto, jolla on megafoni.

KARRI "PALEFACE" MIETTISEN varhaiset räppiääni-tykset syntyivät jo ennen äänenmurrosta. Esikoisle-vynsä *The Pale Ontologistin* hän teki englanniksi ja läpimurtoalbuminsa *Helsinki-Shangri-Lan* suomeksi. **PALEFACEN TEKSTEISSÄ** vilisevät kirjalliset viittauk-set ja maailmanparantaminen – mutta myös kiin-nostus suomalaisuuden ytimeen. Lähiluku paljastaa verbaalivirtuoosin, jolle äidinkieli on taistelutanner ja leikkikenttä.

MISKA RANTASEN KIRJOITTAMA *Protestilaulaja* ker-too Karri Miettisen tarinan suojatusta keskiluokkai-sesta kodista suomalaisten sanataistelijoiden kylän-vanhimmaksi ja kulttuurin monikärkiohjukseksi.

MISKA RANTANEN (S. 1967) ON HELSINKILÄINEN TOIMITTAJA JA KIRJAILIJA. HÄN ON AIEMMIN KIRJOITTANUT MUUN MUAS-SA LEPAKKOLUOLAN JA LOVE RECORDSIN HISTORIAT. HÄNEN KIRJANSA *KALSARIKÄNNI* (2018) ON KÄÄNNETTY 13 KIELELLE JA ESIINTYNYT MYÖS THE SIMPSONS -SARJASSA.

